

Hegzametras - tai 6 pėdų eilutė. Joje kaitaliojasi chorojinės ir daktiliinės pėdos. Visada priespaskutini yra daktiliinės paskutinė - chorojinė.

N.d. Mokias meninių išraiškos priemones Donelaitis vaikoja, priedamas žmonius ir gautos paveikslas (su pažyderiai).

Donelaitis vaikoja:

1. Epitetas (bjaurius purus, išplatinti rugas...)
2. Personifikacija (Gaudras su kifais kaimynais parloki)
3. Aliteracija (Rokes ant ašies brakėdamas sukan suukian)
4. ~~Beveik visos~~ Ironija (Ji padetimas ~~visos~~ dalyse)
5. Hipnotolės (... Štai ant alyčios tokai padidari švoris, kad ir žemė su visais daiktais padubijo,...)

Lobiausiai man patiko Prickus. Seniau jis liko 85.10.15.
vo visiems - is ~~valstiečiams~~, in ponams. Dabar jis parone,
is dažinėliausiai gaudavo lupti. Jam tekdavo įvaizius
darbus. Prickus tarnavo pas labai sikestus poną, kuriam
naktį nesimiegodavo, jeigu jis praradavo kelių silingą.
Mantę herades silingo iš apkaltinges Prickus, ponas
taip, taip vangėly Prickus sunusi, kad jis ~~senas~~
mirė.

Dionizas Poška

85.10.18

Gimi 1457 metais ūkėtojoje, o mirė 1830 m. balandžio
30d. ~~Še~~ nuo 1790 metų gyveno Bardeiuose (dabar Bajoruose).

Bardeiuose kaip užgimian, jau likstantis metų,
Parnės iš grūdyne, čia esmi padetu.
Jis kuras ~~vardas~~ Baublys, dievui garbiu buvau,
kluterijos krioste, surytau, sudžiuau.
Jies manim perkuamas degi avys, ožkos,
O dabar many gyven Dionizas Poška.

N.d. Štig išankų - mitologijai, 2^{ji} 3rd žodžiu, 4th žodžiu. (po

"Muziko ūniaidys išdietuvas")

Ukl.

„Su o bresnia grūnyčėle, kurioje aš gyvenu,
Taunsi, o vietoj langų lentikėlė tarp sienų;
Toj per dienas ir naktis - iš dūmas, iš genas,
Mūrinis akis, blakstenuis kruimaičios asaros.
Valgymas - lapai daržinėliai, beralini duona,
O laukas vandens vėsin, troškėjimo kuno.
Vietaje lovos - suolas, viršėdionius paklotas;
Ant kojų apavas ^{inas} - vyros šešlankos,
Apjuosimas iš virvės, o brekliai ir skeranda -
Tai apdanai, po kurios kūno paunkščiai lando.
Visa nauda - sudynės, kuriais pelnesi valgis -
Spragilas, žagri, palygintuvas, spats, atkičios, dalgis.“

Ponos mūsy, norédamas padauginti turbs,
Tęket, kada aš verkin, pasidaro kurčiu;
Kaip gyvuli, sauq tik dėl darbo augin,
Klas metę vis mokesnius iš lažų padaugin.

Atsikelelis muzikelis,
Alkanas apdruskas
¶ Pusalaik ^{kamui} ir susalys
Ejo dirbtī visas.

85.10.22.

Nepabigęs darbo jokis
Dirba visa dieną,
O už tai - jis gauva burti
Ir diržu per steną.

Čiučia ulba volungės
Verkia vartas muzikelis
Alkanas, apdruskas
Ir susalys visas.

Ismekti iš „Giesmės apie siratas“ 5 posmelius 85.10.22
min Finais ir ismekti atsakyti į ūdeini
iš 3 kl. ūdeini.

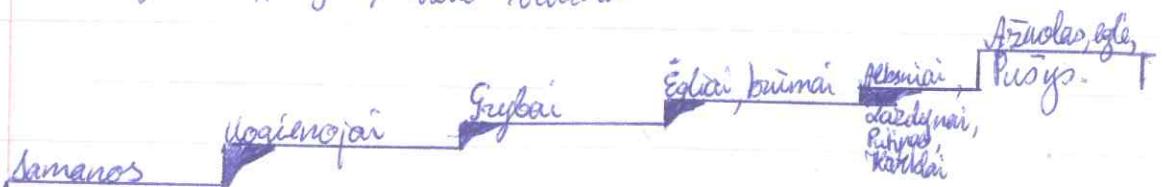
11.11.

"Anglosaučių ūkis" - žymiausias A. Baranauskės kūrinys

85.11.16

Epitetas: Maldinėlis

Mklases darbas
Regimasis "Anglosaučių ūkio" vaizdas

Vairdas

1. Semanas
2. Uogienojači

3. Grybai

4. Eldinė, buvima

5. Medeciai

Mūsoreičimai

(Ministručiukai raganų pablaipetės, pasliptas palyginimas)
Kaip rūtos kelmais kelmas žalia (palyginimas, prieštarojimas)

Čia kailėjai, pakraumė ant pienų loko,
Betum kypkelian buvūs, kaip Midočius' sako, (Personifikacija, epitetas, palyginimas)
Sia mūsine raudonos versiakaini gliočių (epeton, palyginimas, epitetas)
Elypių vyravimų anga, karavėkas - "Princas pulkėninkas" (personifikacija, epitetas)
Zale) epitetas, kaip kuretkas po atnaujus kedi (palyginimas, epitetas);
krūmė, iki kurzdoli krasikis miško vieta (personifikacija, epitetas);
Sakom, keles riežutų lašdynas iškele (personifikacija)
Aukštaitijos brandina...

Čia beroelion, kaip medai pastacių apsteigę (palyginimas, personifikacija)
Čia visais lajais dėka epitočių nugaudę, (gabbi, personifikacija) rasyti.
Ie pusebos pusebos tos yra uždėtės (epitetas)
Tankios, aukštos išlikusios visuomenės ištekliukos (epitetai),
Ir vairas, ir žiemuo, kaip sūtis žalinoje (palyginimas),
Driemuo, tvenčius jėbat, kaip vandres dušuojai (palyginimas).

Poetas, atkurdamas senojo ūklio panoramą, pasitelkia regimosis, girdimosis, uodusiamosis pozūnius. Optimu vaizdu jis tiksliai pertekliai skaitytöjui augalų dydžių, išvaizda, spalvą:

Uogienopai kaip rūtas kelmais kelmais žalia,
Juodas raudonas uogas išsirupsias telia.

Das nuotaikingsnis, turtingesnis savo spalvomis yra ūklio grybų aprasymas, nuo seno įejęs į lietuvių literatūros chrestomatijas:

Ant žalio, rausvo, balkovo dugno taikai grybus
Taip medeičių margulinioja iš savų sodybų.
„Anglosaučių ūkis“

Gana dideli dalis yra skirtama miškiui apžiūti. Optimu miško pavalkslo pakeičia aromato bangos. Autorius yra tiek pamyls miško, kad jis iš to viso
skiria, iš ramunes, ūklio samanų ir net skrusdilyno

kvapo. Poetas miską jaučia, suvokia kaip gyvų organizmo. Gaivalingo gamtos ritmo svetainėm, miską suvokdamas tarytum tokį gyvų organizmo („taratum miskas kvėpuoja nelygiant živius“), poetas jaučia -

Tik taratum giria ir laukas sustarę,
Iš brangiųsių kvepalų mišinį padarę,
Dierii ant garbis rūko taip ramiai, taip meiliškai,
Lyg kad skriptuoją, juokias, gieda, vertka gailian.

Misko kvapus poetas išgyvena kaip muziką; pievos, laukų ir miškų, gelžų, medžių ir gyvų aromatų jam skambėtė skamba. Poetas nepaprastai plačiai aprūpina gamtos gyvūnimo reiškinius, pagaudamas subtiliusius akustinius virpėjimus, vidurnaktio slėpiningoje tyloje įsimlausydamas „, kaip jaujas lapas ar žiedelis ant ūkelių braunas“, „, kaip ūkėlų ūkėlė medžių kalba īventa "ar", kaip žvaigždėlis plėvena“. Tai pačios muiskiusios peizažinės eilutes visose lietuvių poesijoje nėra tik priė simbolų metu, bet ir dabar. Austančio ryto aperasymas prasideda tykim vėjo papuoste lapelio sl-

esiu megėmė ir vairikuojamas plačiai besilejantia labotiniga.
bos daina, kuria -

Skamba, užia per brūmrus ir vis kitaip mairos,
Ir vis dūstan įsmenga - lyg lietuvių dainos.

Šlama ir trūška, tankši, lūoksi ir stūoksi, sinčiada ir įmigracija įmigracija visokiai balsais tie nesukaičiuojami misko karalykštis gyventojai Baranauskų poemoje jie pavaizduoti taip, taip juos kasdieniniame gyvenime trakuoja liaudies žmogus. Jie artimiausi jo aplinkos draugai, lydintieji jų paproties būties rūpesčiuose ir dėl angūmose. Visas misko gyventojų garsus išpūdelius poetas subtiliu susinčina; vieną bendrą misko gaudesi:

Tie visoki balseliai taip bruvon suplaukia,
Tartum kožnas lapelis ūkėla, klanga, sanka.
Anei fyz balsų ausis okytum nepažsta,
Lyg kad ant ūkelių pievos žolynai praeysta,
Ir visoki žiedeliai taip savęs pinas -
Kad iš tolė regis gražus margunynas.